

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5Sžp/9/2013                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 1012200038                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 30.04.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jana Baricová            |
| Funkcia:                   | súdca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:1012200038.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobkyne O., bytom J., zastúpenej JUDr. Zuzanou Robel Högerovou, advokátkou, so sídlom Gorkého 3, Bratislava, proti žalovanému Okresnému úradu Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Lamačská cesta 8, Bratislava, ako právneho nástupcu Krajského stavebného úradu v Bratislave, za účasti: 1. HORSEN, s. r. o., so sídlom Agátova 4/D, Bratislava, IČO: 35975717, 2. H., bytom P., 3. O., bytom J., 4. E., bytom J., 5. O., bytom E., a 6. Spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov Seberíniho 8, so sídlom Vietnamská 23, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-2011/2091-DLD z 24. októbra 2011 a č. A/2010/2134/KIZ z 18. novembra 2010, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/9/2012-135 z 24. januára 2013, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/9/2012-135 z 24. januára 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia bývalého Krajského stavebného úradu v Bratislave č. A-2011/2091-DLD z 24. októbra 2011 v spojení s rozhodnutím Mestskej časti Bratislava - Ružinov, č. k. SÚ/CS 456/2010/2011/43/Pix z 21. januára 2011 a rozhodnutia bývalého Krajského stavebného úradu v Bratislave č. A/2010/2134/KIZ z 18. novembra 2010.

Uvedenými rozhodnutiami malo dôjsť k nezákonnému zásahu do práv žalobkyne garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), predovšetkým do vlastníckeho práva a práva na priaznivé životné prostredie ako aj práva na včasné a úplné informácie ohľadom územného konania.

Krajský súd dospel k záveru, že vydaním územného rozhodnutia žalované správne orgány nemohli nijako reálne ukrátiť žalobkyňu na jej právach, pretože rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa

požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Na základe rozhodnutia o umiestnení stavby nie je možné ešte stavbu realizovať, nakoľko sa ním určuje len stavebný pozemok a stavba na ňom sa umiestňuje. Realizovať stavbu je možné až na základe právoplatného stavebného povolenia vydaného v stavebnom konaní.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd konštatoval, že postup žalovaného, ako aj jeho rozhodnutie boli v súlade so zákonom.

Krajský súd sa vecnými námietkami uvedenými v žalobe týkajúcimi sa preskúmania rozhodnutia bývalého Krajského stavebného úradu v Bratislave (ďalej aj „KSÚ“) č. A/2010/2134/KIZ z 18. novembra 2010 nezaoberal z dôvodu oneskorene podanej žaloby a v tejto časti podľa ustanovenia § 250d ods. 3 OSP konanie uznesením zastavil.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní úspech nemal, právo na ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie namietajúc, že postupom prvostupňového súdu v danej veci sa žalobkyni odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojitosti s § 221 ods. 1 písm. f/ OSP a § 205 ods. 2 písm. b/ OSP), nakoľko prvostupňový súd nepostupoval v súlade s § 250j ods. 1 OSP a nepreskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia KSÚ v medziach žaloby, čím ukrátil žalobkyňu na jej práve riadne a včas sa brániť v odvolacom konaní. Žalobkyňa nesúhlasila so záverom krajského súdu o absencii jednej z kumulatívnych podmienok uvedených v § 250 ods. 2 OSP, na základe čoho krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie KSÚ reálne nezasahuje do práv žalobkyne.

Ďalej uviedla, že ak by aj bolo možné sa stotožniť so záverom prvostupňového súdu, že napadnuté správne rozhodnutie nie je rozhodnutím ukracujúcim žalobkyňu na jej právach, nebol by procesne správny postup prvostupňového súdu, ak z dôvodov uvedených v odôvodnení svojho rozhodnutia žalobu zamietol, nakoľko zamietnutie žaloby prichádza v zmysle § 250 ods. 2 OSP, t. j. len v prípade, ak súd dospeje k záveru, že preskúmané rozhodnutie a postup v medziach žaloby sú v súlade so zákonom. Ak súd zistí, že žalobca osobne nebol ukrátený rozhodnutím správneho orgánu na svojich právach, nebol oprávnený ani na podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutie, postupuje podľa § 250d ods. 3 OSP a konanie uznesením zastaví. Napadnuté rozhodnutie KSÚ a jemu predchádzajúci postup správneho orgánu prvostupňový súd neskúmal a neposudzoval v medziach žaloby, ako mu to ukladá OSP. Prvostupňový súd sa svojím rozhodnutím o zamietnutí žaloby podľa žalobkyne dopustil nesprávneho procesného postupu, a teda vady, ktorá nielen mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ale zároveň odníma žalobkyni možnosť konať pred súdom, a to v rozsahu riadnej právnej obrany v odvolacom konaní, pretože prvostupňový súd sa vôbec nezaoberal námietkami žalobkyne o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia KSÚ.

Žalobkyňa ďalej namietala vecnú a právnu nesprávnosť záveru súdu prvého stupňa podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP) o tom, že vydaním napadnutého rozhodnutia KSÚ správne orgány údajne nemohli reálne ukrátiť žalobkyňu na jej právach. Podľa záverov prvostupňového súdu z charakteristiky rozhodnutia o umiestnení stavby vyplýva, že ide o rozhodnutie, ktorým sa stavba priamo nerealizuje, nakoľko k jej realizácii dochádza na základe osobitného rozhodnutia - stavebného povolenia. Rozhodnutím o umiestnení stavby sa vytvára len právny základ pre rozhodnutie o realizácii stavby, ku ktorej môže, ale nemusí v budúcnosti ani dôjsť. Podľa žalobkyne sú podmienky pre umiestnenie stavby uvedené v rozhodnutí o umiestnení stavby záväznými pre ďalšiu realizáciu stavby a na akékoľvek námietky dotknutých účastníkov stavebného konania, ktoré boli alebo mohli byť uplatnené v územnom konaní sa neprihliada, t. j. dotknuté fyzické či právnické osoby sa v stavebnom konaní už nemôžu brániť námietkami, ktoré sa týkajú podmienok prejednávanych v územnom konaní, a teda v územnom konaní sa stanovujú podmienky, ktoré zásadným spôsobom zasahujú do vlastníckeho a užívacieho práva vlastníkov susediacich pozemkov a stavieb. Požiadavky na stavbu zapracované v územnom rozhodnutí, ako napr. výška stavby, umiestnenie stavby a dopravné napojenie, ktoré majú priamy vplyv na kvalitu života žalobkyne a priamo zasahujú do jej vlastníckeho práva, nemôžu byť následne v stavebnom konaní menené; v prípade zmeny riešenia stavby v rozpore s týmito požiadavkami v ďalšom stupni konania by bola potrebná zmena územného rozhodnutia. Na základe uvedeného je možné potvrdiť fakt, že žalobkyňa je priamo dotknutá napadnutým rozhodnutím, preto ak sa prvostupňový súd oprel výlučne o § 39 ods. 1 veta prvá zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení

neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), je takýto záver vecne a právne nesprávny. Prvostupňový súd podľa názoru žalobkyne nepostupoval v súlade s § 250j ods. 1 OSP, teda neskúmal napadnuté rozhodnutie KSÚ, ani postup žalovaného v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, nakoľko v konaní sa zaoberal jedine otázkou spôsobilosti rozhodnutia o umiestnení stavby ukrátiť žalobkyňu na jej právach. Porušenie tohto ustanovenia prezentuje aj skutočnosť, že súd vôbec nevzal do úvahy námietky žalobkyne ohľadom nezákonného postupu žalovaného pri doručovaní napadnutého rozhodnutia KSÚ o odvolaní žalobkyne. Z obsahu spisového materiálu v tejto veci je zrejmé, že odvolacom konaní realizovanom zo strany žalovaného neboli naplnené podmienky uvedené v § 26 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Žalobkyňa ako účastník územného konania bola odvolaciemu orgánu známa, pretože sama, vo svojom mene a osobne podala odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu o umiestnení stavby. Z uvedeného je podľa žalobkyne zrejmé, že žalovaný bol pri doručovaní rozhodnutia KSÚ povinný postupovať v súlade s § 24 ods. 1 správneho poriadku a uvedené rozhodnutie jej doručiť do vlastných rúk. Uvedeným postupom došlo k zásadnému procesnému pochybeniu, ktorým žalovaný ukrátil žalobkyňu na jej právach domáhať sa riadne a včas súdnej ochrany. Žalobkyňa sa totiž o vydaní napadnutého rozhodnutia dozvedela len z vlastnej iniciatívy a len z internetovej stránky žalovaného. Navyše pri doručovaní napadnutého rozhodnutia KSÚ žalovaný nepostupoval ani v súlade s § 26 ods. 2 správneho poriadku, a to napriek tomu, že v písomnom vyhotovení napadnutého rozhodnutia KSÚ takýto postup uviedol a predpokladal. Napadnuté rozhodnutie bolo vyvesené len na úradnej tabuli žalovaného. Nedošlo k jeho súčasnemu zverejneniu spôsobom v mieste obvyklým, ani na úradnej tabuli správneho orgánu na mieste, ktorého sa konanie týka. Uvedeným postupom došlo podľa žalobkyne k porušeniu zákonnosti v správnom konaní a sú teda dané dôvody zrušenia nezákonného rozhodnutia. Prvostupňový súd navyše svojím postupom porušil ustanovenie § 250c ods. 1 OSP, nakoľko sa nevysporiadal so žiadosťou žalobkyne o odloženie vykonateľnosti vzťahujúcu sa na napadnuté rozhodnutie KSÚ, ktorú uviedla vo svojej žalobe. Žalobkyňa na základe vyššie uvedených argumentov navrhla, aby odvolací súd v súlade s § 250ja ods. 3 OSP rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie, alebo alternatívne v súlade s § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ a ods. 2 OSP rozsudok prvostupňového súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie; zároveň si uplatnila náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

K odvolaniu žalobkyne sa podaním z 03. marca 2013 vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení okrem toho, že sa pridržal svojich doterajších podaní, uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom prvostupňového súdu, že vydaním územného rozhodnutia žalované správne orgány nemohli nijako reálne ukrátiť žalobkyňu na jej právach, nakoľko aj v zápisnici z pojednávania konaného 24. januára 2013 na Krajskom súde v Bratislave žalobkyňa na otázku súdu, čím konkrétne boli vydaným rozhodnutím porušené jej práva a ktoré konkrétne, uviedla, že bolo porušené jej právo na pohodu bývania a súčasne došlo k situácii, že bola znížená hodnota jej nehnuteľnosti. Vyjadrenie žalobkyne k porušeniu jej práv je veľmi všeobecné a nekonkrétne, pokiaľ však mala žalobkyňa týmto na mysli, že porušenie jej práv je obsahovo totožné s jej vznesenými námietkami, s týmto tvrdeniami sa zaoberali tak správne orgány, ako aj prvostupňový súd po preštudovaní žaloby.

Žalovaný v zmysle vyššie uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil.

K odvolaniu žalobkyne vyjadrila aj účastníčka konania v druhom rade H., ktorá sa v celom rozsahu stotožnila so skutkovým a právnym obsahom podaného odvolania. Podľa jej názoru účastník územného konania má právo vyjadrovať sa v územnom konaní ku všetkým skutočnostiam tvoriacim súčasť rozhodnutia o umiestnení stavby. Krajský súd bol preto povinný zaoberať sa všetkými vecnými argumentami, pre ktoré považovala žalobkyňa rozhodnutie odvolacieho stavebného orgánu za nezákonné. Pokiaľ tak súd nekonal odňal účastníkovi právo domáhať sa ochrany svojich práv. Stavebný zákon podobne definuje podmienky, ktoré musia byť splnené na to, aby na základe žiadosti žiadateľa mohlo byť vydané rozhodnutie o umiestnení stavby. Vlastníci dotknutých bytov v bytových domoch odkupovali byty do osobného vlastníctva s tým, že tieto sa nachádzajú priestore sídliskách, ktoré vždy bolo charakterizované nízkopodlažného zástavbou a zachovávaním zelených plôch. Krajský súd sa podľa

účastníčky ani nezaoberal námietskami, ktoré smerovali k bezpečnosti leteckej premávky garantovanej leteckým úradom z hľadiska výstavby 45 metrov vysokej budovy a ani otázkami dopravno-technického riešenia, ktoré bude veľmi citlivo vplývať na celkovú dopravnú situáciu v danej lokalite.

Vzhľadom na uvedené žiadala aby odvolaním napadnutý rozsudok bol v odvolacom konaní zrušený a vec vrátená na prvostupňový súd a zároveň aby bolo priamo zrušené aj rozhodnutie stavebného orgánu.

Účastníčka konania v treťom rade O. v stanovisku k odvolaniu uviedla, že krajský súd neúplne zistil skutkový stav a nesprávne vyhodnotil ustanovenia stavebného zákona, čím postavil žalobkyňu a ostatných účastníkov konania na diskriminačnú úroveň. Vydaním právoplatného územného rozhodnutia o umiestnení stavby, by sa už nemohli meniť rozhodujúce skutočnosti ako poloha, cestné napojenie, napojenie sietí, výškové pomery atď. Pričom návrh na umiestnenie stavby nespĺňa svetlo technickú normu S T N 73 43 01. Na základe uvedeného sa stotožnila s odvolaním žalobkyne.

Ostatní účastníci odvolací návrh nepodali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel jednomyseľne k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Predmetom súdneho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov prvého a druhého stupňa o umiestnení stavby podľa §§ 32 - 42 stavebného zákona.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Z obsahu súdneho ako aj administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že Mestská časť Bratislava - Ružinov, ako príslušný stavebný úrad rozhodnutím č. SÚ/CS456/2010/2011/43/Pix z 21. januára 2011 rozhodla o umiestnení stavby č. 571 „Polyfunkčný objekt Seberíniho“ na pozemkoch parcelné č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X k. ú. S. prislúchajúca technická vybavenosť na pozemkoch parcelné č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/X, križovatka Seberíniho - Tomášikova na pozemkoch parcelné č. XXXX/XXX, XXXX/XX, XXXX/X, k. ú. S. pre stavebníka spoločnosť HORSEN, s. r. o., Bratislava. Proti uvedenému rozhodnutiu podali v zákonnej lehote odvolanie účastníci správneho konania H., O., O., O. a Spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov Seberíniho 8, Bratislava.

Podľa názoru žalovaného prvostupňový správny orgán predmetnú stavbu umiestnil v súlade s ustanovenia § 37 ods. 1 stavebného zákona, ktorej východiskovým podkladom pre posúdenie návrhu na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby bol územný plán hlavného mesta SR Bratislavy na rok 2007 v

znení zmien a doplnkov, ktorý záujmové územie definuje pre funkciu: zmiešané územie bývania a občianskej vybavenosti, kód 501, t. j. plochy slúžiace predovšetkým pre umiestnenie polyfunkčných objektov bývania a občianskej vybavenosti v zónach celomestského a novomestského významu a na rozvojových osiach s dôrazom na vytváranie mestského prostredia. Podľa žalovaného prvostupňový orgán posúdil predložený návrh v súlade s § 37 stavebného zákona, v konaní dostatočným spôsobom zabezpečil procesné práva účastníkov konania a rozhodnutím o umiestnení stavby navrhovanú stavbu na dotknutých pozemkoch umiestnil, určil podmienky na jej umiestnenie, požiadavky na obsah projektovej dokumentácie pre stavebné konanie a čas platnosti rozhodnutia. Konštatoval, že dotknuté orgány posúdili projektovú dokumentáciu pre územné rozhodnutie z hľadiska nimi sledovaných záujmov a v súlade s ich pôsobnosťou podľa osobitných predpisov, vydali vo veci svoje kladné vyjadrenia a stanoviská, ktoré stavebný úrad v priebehu konania zosúladil.

Žalovaný ďalej konštatoval, že v postupe a rozhodnutí stavebného úradu nezistil žiadne porušenie zákona, ktoré by odôvodňovalo zrušenie napadnutého územného rozhodnutia. Stavebný úrad postupoval v konaní v súlade s príslušnými právnymi predpismi, návrh posúdil z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov, preskúmal jeho súlad s príslušnou územno-plánovacou dokumentáciou, posúdil či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecným technickým požiadavkám na výstavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie a predpisom, ktoré ustanovujú hygienické protipožiarne podmienky, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, zabezpečil procesné práva účastníkov konania, dostatočne zistil skutkový stav veci, a preto žalovaný konštatoval, že nie je dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 37 ods. 1, 2, 3 stavebného zákona podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú územné plány obcí a zón. Ak pre územie nebol spracovaný územný plán obce alebo zóny, podkladom na vydanie územného rozhodnutia sú spracované územnoplánovacie podklady podľa § 3 a ostatné existujúce podklady podľa § 7a; inak stavebný úrad obstará v rozsahu nevyhnutnom na vydanie územného rozhodnutia iné podklady, najmä skutočnosti získané vlastným prieskumom alebo zistené pri miestnom zisťovaní. Stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov; preskúma návrh a jeho súlad s podkladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území, posúdi, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a pod., pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom. Stavebný úrad v územnom konaní zabezpečí stanoviská dotknutých orgánov a ich vzájomný súlad a posúdi vyjadrenie účastníkov a ich námietky. Stavebný úrad neprihliadne na námietky a pripomienky, ktoré sú v rozpore so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou.

Podľa § 39 stavebného zákona v územnom rozhodnutí vymedzí stavebný úrad územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, najmä súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania, vecná a časová koordinácia jednotlivých stavieb a iných opatrení v území a predovšetkým starostlivosť o životné prostredie vrátane architektonických a urbanistických hodnôt v území a rozhodne o námietkach účastníkov konania. V rozhodnutí o umiestnení stavby si v odôvodnených prípadoch stavebný úrad môže vyhradiť predloženie podrobnejších podkladov, projektovej dokumentácie alebo jej časti; podľa nich môže dodatočne určiť ďalšie podmienky, ktoré sa musia zahrnúť do stavebného povolenia.

Podľa § 39a ods. 1 stavebného zákona rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

Podľa § 39a ods. 2 stavebného zákona v podmienkach na umiestnenie stavby sa určia požiadavky:

- a/ na ochranu prírody a krajiny a na zabezpečenie starostlivosti o životné prostredie,
- b/ na zabezpečenie súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím, najmä na výškové a polohové umiestnenie stavby vrátane odstupov od hraníc pozemku a od susedných stavieb, na výšku stavby, prístup a užívanie stavieb osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, na napojenie na siete technického vybavenia, napojenie na pozemné komunikácie, na podiel zastavanej plochy a nezastavanej plochy zo stavebného pozemku vrátane požiadaviek na úpravu jeho nezastavaných plôch,
- c/ vyplývajúce z chránených častí krajiny alebo z ich blízkosti,
- d/ vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, a preto sa v súlade s § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP obmedzuje len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku a na zdôraznenie uvádza, nasledovné:

Čl. 19 ods. 2 ústavy nezaručuje ochranu súkromného a rodinného života pred akýmkoľvek zasahovaním. Zaručuje ochranu len pred takým zasahovaním, ktoré je neoprávnené. Rozhodnutie o umiestnení stavby však reálne do narušenia práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života nezasahuje, vytvára sa ním len právny základ pre rozhodnutie o realizácii stavby, ku ktorej môže, ale nemusí v budúcnosti ani dôjsť. Vyplyva to aj z časovej platnosti rozhodnutia o umiestnení stavby (pozri napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. II. ÚS 22/02, sp. zn. III. ÚS 176/03 či sp. zn. II. ÚS 72/07 - [www.concourt.sk](http://www.concourt.sk)).

Súdy Slovenskej republiky už viackrát prijali záver, že rozhodnutie o umiestnení stavby nemôže spôsobiť bezprostredné porušenie vlastníckeho práva (čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) včítane žalobkyňou namietanej pohody bývania (čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), keďže len vytvára možnosť pre vydanie ďalšieho rozhodnutia v stavebnom konaní, ktoré sa už svojimi účinkami vlastníkov pozemkov alebo stavieb môže dotknúť. Otázka ochrany práv a oprávnených záujmov vlastníkov okolitých rodinných domov sa teda bude riešiť v samostatnom následnom stavebnom konaní (pozri k tomu bližšie napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ-o-KS/87/2006 z 20. júna 2007 či jeho uznesenie sp. zn. 5SŽp/3/2011 z 15. decembra 2012).

Vydaním územného rozhodnutia správne orgány nemohli v danej veci reálne ukrátiť žalobkyňu na jej vlastníckom práve, práve na priaznivé životné prostredie, na hygienických ani občianskych právach ani práve na súkromie či znížiť štandard ich bývania (pohodu bývania), a preto nebol v tomto rozsahu ani podľa názoru najvyššieho súdu splnený základný predpoklad potrebný k vecnému vybaveniu žaloby. Z charakteristiky rozhodnutia o umiestnení stavby vyplýva, že ide o rozhodnutie, ktorým sa stavba priamo nerealizuje (k jej realizácii dochádza na základe stavebného povolenia - osobitného rozhodnutia vydaného v stavebnom konaní, resp. na základe ohlásenia stavebnému úradu v určitých v zákonom stanovených prípadoch), vytvára sa ním len právny základ pre rozhodnutie o realizácii stavby, ku ktorej môže, ale aj nemusí v budúcnosti ani dôjsť, čo vyplýva aj z časovej platnosti rozhodnutia o umiestnení stavby, t. j. k porušeniu práva na priaznivé životné prostredie týmto rozhodnutím nemôže reálne dôjsť.

Toto právne posúdenie napadnutého územného rozhodnutia žalobkyňa nijakým spôsobom nespochybnila, len opätovne vzniesla námietky, ktoré nemôžu mať vplyv na posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a ktoré boli v konaní už zodpovedané.

Dôvodom relevantným pre vyslovenie nezákonnosti územného rozhodnutia by bol jeho rozpor s požiadavkou ochrany životného prostredia ako požiadavky kolektívneho charakteru. V prejednávanej veci nebolo takéto pochybenie stavebného úradu alebo žalovaného zistené.

Krajský súd v odvolaní napadnutom rozsudku postupoval v súlade s § 250ja ods. 4 OSP, svoj

rozsudok riadne odôvodnil, vyporiadajúc sa aj s ďalšími námietkami žalobkyne. Odvolanie žalobkyne neobsahovalo žiadne relevantné námietky voči rozsudku krajského súdu, ktoré by mohli ovplyvniť jeho vecnú správnosť. Naopak, najvyšší súd má za to, že rozsudok krajského súdu je plne v súlade so zákonom, je vecne i právne správny, preto ho najvyšší súd podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení do 30. septembra 2013), boli zrušené krajské stavebné úrady a právomoc Krajského stavebného úradu v Bratislave prešla na Obvodný úrad Bratislava, a následne zákonom č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov boli zrušené obvodné úrady s tým, že ich právomoc prešla na novozriadené okresné úrady, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 107 ods. 4 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250 ods. 4 OSP na strane žalovaného konal s právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.